

Arrest

nr. 187 081 van 19 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die de Nigeriaanse nationaliteit heeft, vraagt op 6 mei 2015 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Abuja, Nigeria.

1.2. Op 17 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 22 juni 2015 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste.*

Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.

De inkomsten van de garant variëren tussen de 1000 en 1300 euro / maand.

- Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller cheques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen. Betrokkene levert geen bewijs over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor haar verblijf van 90 dagen in België.*
- U heeft niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten.*
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*
- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Betrokkene toont onvoldoende vaste banden aan met het land van herkomst. Geen garantie op terugkeer. Betrokkene is jong en reist voor de eerste keer binnen het Schengengebied."*

1.3. Op 3 juli 2015 stelt de verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de bestreden beslissing. Deze vordering wordt verworpen bij arrest nr. 149 140 van 6 juli 2015.

1.4. Op 3 juli 2015 stelt de verzoekende partij eveneens een beroep in om voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De vordering wordt verworpen bij arrest nr. 149 141 van 6 juli 2015.

1.5. Op 20 oktober 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Deze aanvraag werd door de gemachtigde eveneens geweigerd, op 1 december 2015. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld bij de Raad.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

2.2. Artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 22 juli 2015 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 17, 41 en 42 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de taalwet bestuurszaken), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van de artikelen 39/14, 39/17 en 39/18 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel kan eveneens worden afgeleid dat artikel 58 van de taalwet bestuurszaken wordt aangevoerd. Het eerste middel gaat als volgt:

“1. Principes L'article 17 des lois coordonnées dispose que :

(...)

L'article 41 de ces mêmes lois prévoit que :

(...)

Enfin, l'article 58 de ces lois coordonnées nous dit que :

(...)

2. Application à l'espèce

En ce que la demande de visa de la partie requérante introduite à l'aide de son conseil est rédigée en langue française.

Elle fait expressément le choix de la langue française.

Le choix s'explique par le fait que la famille de la requérante qui gère le dossier depuis la Belgique, maîtrise le français.

La motivation de la décision porte, en néerlandais exclusivement, ce qui suit :

(...)

Alors que l'article 41 des lois sur l'emploi des langues laisse valoir que :

(...)

Il est établi que la décision attaquée émane de la partie adverse qui fait partie des 'services centraux'.

Il ressort pourtant du dossier administratif que la partie adverse a répondu en néerlandais à la demande de visa qui était formulée en français.

Selon la disposition précitée la décision attaquée aurait dû être adoptée en français.

Tel n'est pas le cas en l'espèce.

L'article 58 des lois coordonnées sanctionnera violation du précédent article par la nullité de l'acte. Il s'agit de la jurisprudence constante du Conseil d'Etat¹ et de Votre Conseil².

La requérante a introduit sa demande de visa à l'aide de la famille de son compagnon et son conseil en français.

Néanmoins, la décision attaquée a été rédigée en néerlandais, en cause de quoi la décision doit être suspendue et annulée.

En conséquence, la requérante demande à votre Conseil de constater la violation de l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues. »

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekende partij in het eerste middel de schending aanhaalt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zonder evenwel aan te geven op welke manier deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Daarnaast merkt de Raad op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekende partij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

3.3. Verzoekende partij haalt aan dat zij haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf heeft ingediend in het Frans, dat zij in deze aanvraag expliciet het Frans als taalkeuze heeft

aangegeven en dat de motivering in de bestreden beslissing in het Nederlands strijdig is met artikel 41 van de taalwet bestuurszaken. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing uitgaat van de verwerende partij, die behoort tot de “centrale diensten” (in België) en dat de centrale diensten (in België) voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik dienen te maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend. Nu de bestreden beslissing uitsluitend in het Nederlands werd opgesteld, is deze beslissing, conform artikel 58 van de taalwet bestuurszaken, nietig.

3.4. De Raad merkt op dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkring het hele land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 blijkt dat de wetgever met het begrip “*particulieren*” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld.

Zo wordt in de memorie van toelichting (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1, 7*) gesteld:

“[...] Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Rémy is opgenomen (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/27, 36*), wordt herhaald:

“[...] Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers [...]”

Ook besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1,10*):

“[...] Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen [...]”

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt, wat inhoudt dat de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 niet extensief dienen te worden uitgelegd. De bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Gelet op het voorgaande moet worden gesteld dat niet blijkt dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om vreemdelingen die in het buitenland verblijven onder de bescherming van de Belgische taalreglementering in bestuurszaken te laten vallen. Verzoekende partij haalt ook geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan worden afgeleid.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “*particulieren*” in de zin van artikel 41, § 1 van de taalwet bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière*

administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 (E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, Taalcodex, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49) waarin het volgende wordt gesteld:

“[...] Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten [...] Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. [...]”

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de taalwet bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41 van de taalwet bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door verzoekende partij worden aangevoerd.

Deze vaststelling betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de taalwet bestuurszaken.

Artikel 39, § 1, van de taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, van de taalwet bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“[...] In zijn binnendiensten [...] gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...).”

Vermits de zaak van verzoekende partij niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het gehele Belgische grondgebied (RvS

5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal “*in binnendienst*”, overeenkomstig artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3° van de taalwet bestuurszaken, in voorliggende zaak bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel diens hoofdtaak (RvS 12 november 1968, nr. 13.208).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkens het administratief dossier opgedragen was aan een ambtenaar C. R., die de in het Nederlands opgestelde beslissing valideert en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de betreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld. Een schending van artikel 17 (waarnaar artikel 39, § 1 van de taalwet bestuurszaken verwijst), kan dan ook niet worden aangenomen.

3.5. Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 42 van de taalwet bestuurszaken aanvoert, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet dienstig op voormelde bepaling kan beroepen.

Artikel 42 van de taalwet bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen, vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik heeft gevraagd”.

Onderhavig geschil betreft niet de afgifte van een getuigschrift, verklaring, machtiging of vergunning en evenmin een akte die dient te worden omschreven als een geschrift waarin een handeling wordt opgetekend en die dient om de handeling te bewijzen (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, Story-scientia, 1983). Bovendien dient wederom te worden benadrukt dat de verzoekende partij geen particulier is zoals bedoeld in de taalwet bestuurszaken.

3.6. Aangezien de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van de voormelde bepalingen van de taalwet bestuurszaken, kan zij ook niet dienstig voorhouden dat de sanctie voorzien in artikel 58 van de taalwet bestuurszaken van toepassing is, vermits hierin wordt gestipuleerd: *“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.”*

Waar verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad en twee arresten van de Raad van State, dient te worden benadrukt dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981). Daarbij merkt de Raad nog op dat in het tweede arrest van de Raad van State de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 41 van de taalwet bestuurszaken betrekking heeft op *“aanvragen om machtiging strekkende tot voorlopig verblijf”*, zodat de redenering niet zonder meer kan worden getransponeerd naar de bestreden beslissing, die een weigering tot de afgifte van een visum kort verblijf betreft.

3.7. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van de artikelen 39/14, 39/17 en 39/18 van de Vreemdelingenwet kan aanhalen.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

*“Nietig is ieder verzoekschrift dat en iedere memorie die door een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij aan de Raad is gericht in een andere taal dan die haar bij die wetgeving is opgelegd.
De nietigheid wordt ambtshalve uitgesproken.*

De nietige akte stuit echter de termijnen van de verjaring en van de procedure; deze termijnen lopen niet gedurende de instantie.”

Artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet vermeldt het volgende:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

Behoudens in het geval de in artikel 51/4, § 3 voorziene taalregeling van toepassing is en de verzoekende partij bij haar asielaanvraag heeft aangegeven geen hulp van een tolk nodig te hebben, kan zij om de bijstand van een tolk ter terechtzitting verzoeken ; de kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat.

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, (de asielzoeker) het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.

Behoudens in het geval de verzoekende partij, overeenkomstig het tweede lid, bijgestaan wordt door een tolk, dient zij, indien artikel 51/4 van toepassing is, de overeenkomstig voormelde bepaling vastgestelde proceduretaal te gebruiken voor haar mondelinge toelichtingen ter terechtzitting.”

De Raad stelt vast dat bovenvermelde bepalingen betrekking hebben op het taalgebruik bij de behandeling van een beroep door de Raad dan wel het taalgebruik bij het indienen van een beroep bij de Raad. Deze artikelen hebben dan ook op geen enkele wijze uitstaans met het betoog aangaande de taal waarin de bestreden beslissing diende te worden opgesteld.

3.8. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.9. In het tweede middel wordt de schending aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 15, 24 en 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode). Eveneens wordt aangehaald dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt tevens dat de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en van het voorzichtigheidsbeginsel. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het voorzorgsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt een manifeste appreciatiefout aangehaald. Omwille van hun samenhang worden deze middelen samen onderzocht.

De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1. Principes L'article 32 du Code communautaire des visas énonce que :

(...)

L'article 15 énonce que :

(...)

L'article 24 du même Code énonce que :

(...)

Par ailleurs, le Ministre, ou son délégué, est soumis à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle ressort de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

A cet égard, la loi du 29 juillet 1991 prévoit :

(...)

L'obligation de motivation, telle qu'elle est reprise aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, impose que « La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question.

En vertu de l'obligation de motivation matérielle, tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit », en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire.

Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de Pacte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »

Le devoir de minutie,

« qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192484, 21 avril 2009)

Le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués.

Il existe un principe général selon lequel l'administration est tenue de prendre en compte tous les éléments de la cause.

2. Application à l'espèce

a) Premier considérant

En ce que la décision attaquée indique que « niet aangetoond voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis [...] of voor doorreis » Alors que dans sa demande la partie requérante laisse clairement valoir les éléments suivants :

« 4. Concernant les moyens financiers dont disposera ma cliente en Belgique, vous trouverez, en annexe de la présente, l'engagement de prise en charge souscrit par Monsieur S. O. (...), le beau-frère de P. A. (...) au nom de son: ménage, (pièce 12)

Monsieur S. O. (...) (pièce 4) vit avec sa compagne et leur fils, I. (...) (pièce 7).

Ils sont en mesure de subvenir aux besoins de Madame P. A. (...) pendant son séjour.

Ainsi, Monsieur S. O. (...) gagne en moyenne 910 € par mois (pièce 13) ainsi qu'un complément de chômage d'une moyenne de 467€par mois (pièce 14) Son épouse, J. A. (...) dispose d'une indemnisation de la mutuelle à raison de L462.24€ par-mois, (pièce 15). En outre, lorsqu'elle travaillait, ce qui sera à nouveau le cas à partir du 1/7/2015, elle gagnait en moyenne 1620€par mois comme en atteste sa fiche AER exercice 2014 (pièce 16).

L'Office des Etrangers fixe les revenus minimum à 1000€pour le garant augmenté de 150€ par personne à charge et de 200€ pour la personne qui sollicite le visa.

Lorsqu'il s'agit d'une visite familiale au 1er ou 2e degré, ces montants sont respectivement diminués à 800€/150€ et 150€.

Etant donné que la présente demande est un mélange des deux possibilités, la demanderesse vous démontre qu'elle remplit les conditions des seuils les plus élevés.

En l'espèce, les revenus du ménage de Monsieur S. O. (...) s'élèvent à environ 2770 € dont il faut retirer 1000€ pour le garant, 300 € pour les personnes à charge et 200€ pour la prise en charge de Madame P. A. (...). En soustrayant, ces montants des revenus du ménage, il reste un solde de 1270€. Les revenus du ménage se situent donc au-dessus du minimum requis.

Monsieur S. O. (...) est le beau-frère de Madame P. A. (...). Il existe un lien familial ténu entre le garant et la personne qui sollicite le visa. »

La partie requérante justifie ses ressources à l'aide de son garant (sa sœur et son mari), qui l'invite chez lui et couvrira tous les frais de son séjour.

Il ressort de la lettre d'invitation et du formulaire visa que la requérante logera chez sa sœur.

Premièrement, il ressort de la motivation de l'acte attaqué que l'administration n'a pas pris en compte tous les éléments de la cause et plus particulièrement la lettre complémentaire à la demande de visa émanant du conseil de la requérante, le formulaire de visa, la composition de ménage, les revenus de la sœur de la requérante et les revenus de son mari.

Par conséquent, il y a violation du principe général selon lequel l'administration est tenue de prendre en compte tous les éléments de la cause.

Deuxièmement, l'acte attaqué ne repose pas sur des faits exacts et pertinents à savoir les éléments reproduits en italique ci-dessus.

Partant, la partie adverse viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, du défaut de prudence de la part de l'administration, de la violation de l'article 32 du règlement (CE) n° 810/2009 du parlement européen et du conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas.

b) Deuxième considérant

En ce que la décision attaquée ne répond pas à la demande de visa à entrées multiples
Alors que la lettre d'appui du conseil de la requérante à sa demande de visa laissait clairement valoir qu'elle sollicitait un visa à entrées multiples.

Partant, la partie adverse a failli à son obligation de motivation matérielle lu en combinaison avec la violation de l'article 24§2 et 32 du Code des Visas.

c) Troisième considérant

En ce que la décision laisse valoir que : "U heeft niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten "

Alors que la partie requérante a contracté une assurance médicale voyage valable chez AXA. (pièce 21)
La requérante a procédé de la sorte car ses visas précédents ont tous été accordés dans un délai assez court.

A titre principal la requérante soutient que la condition de l'article 32 du Code communautaire des visas a) sous-point vii) était remplie.

En effet, l'article 15 §2 de ce même Code précise spécifiquement quant à l'assurance voyage que :

« Les demandeurs de visa uniforme à plus de deux entrées («à entrées multiples») prouvent qu'ils sont titulaires d'une assurance maladie en voyage adéquate et valide couvrant la durée de leur premier séjour envisagé.

En outre, ces demandeurs signent la déclaration contenue dans le formulaire de demande selon laquelle ils sont informés qu'ils doivent être titulaires d'une assurance médicale de voyage pour les séjours ultérieurs. »

L'assurance n'est pas obligée de couvrir toute la durée du séjour en cas de demande de visa à entrées multiples.

En conséquence, contrairement à ce que la partie adverse laisse valoir la partie requérante a transmis une assurance voyage adéquate et valable.

En outre, dans le cadre du principe de précaution et de la préparation minutieuse du dossier, la partie adverse aurait pu limiter ou conditionner l'octroi du visa à la durée de l'assurance voyage ou limiter le visa à une entrée unique.

Il y a violation de l'obligation de motivation matérielle lu en combinaison avec les articles 15 et 32 du Code communautaire des visas.

d] Quatrième considérant

En ce que la décision laisse valoir que : "Geen of onvoldoende garantie op terugkeer "

Alors que dans sa demande la requérante laissait valoir que :

«S. Madame P. A. (...) a un fils âgé d'un an (pièce 17) et son époux (pièce 18-19) qui vivent au Nigeria et a donc l'intention de retourner dans son pays d'origine, une fois que son neveu pourra retourner à la crèche, (pièce 8)

Son époux est musicien, (pièce)

Ses sœurs et sa mère vivent également au Nigeria.

Elle a également monté une petite affaire au Nigeria et est coiffeuse à la maison.

Toutefois, le système ne fonctionnant pas comme en Belgique, elle ne dispose d'aucune preuve officielle quant à ce.

En-tout état de cause, ces liens familiaux attestent de son intention de retourner dans son pays d'origine afin d'y retrouver son enfant en bas âge et son époux.

C'est la mère de la demanderesse, Madame R. A. (...) qui va prendre en charge son fils M. (...) pendant son absence, (pièce 20)

Le fait qu'elle sollicite un visa à entrées multiples en est un autre signe. Parée à retourner dans son pays d'origine en cas de souci familial. »

La partie adverse a violé l'obligation de motivation matérielle ainsi que le principe de précaution en agissant de la sorte.

La requérante a démontré avec suffisance sa volonté de retourner dans son pays d'origine, elle y a son fils et son époux.

Il s'agit d'éléments de nature à influencer l'intention de retour dans le chef de la requérante.

La décision mentionne uniquement le fait qu'elle est jeune et que c'est la première fois qu'elle se rendra en Europe. Mentionner ces éléments sans tenir compte de la vie familiale qu'elle a au Niger et invoquée dans la demande n'est pas suffisant.

La partie défenderesse ne pouvait pas ne pas tenir compte de ces éléments. Ce sont des éléments pertinents pour tenir compte de l'intention de l'intéressé de retourner dans son pays d'origine à l'expiration de son visa.

En conséquence^ il y a violation du principe de précaution et des dispositions légales relatives à l'obligation de motivation des actes-administratifs lus en combinaison avec l'article 32 du Code des visas.

(...)

En ce que la partie requérante a initialement adressé au Consulat de Belgique à Kiev, avec l'aide de son conseil, une lettre complémentaire à sa demande de visa ;
Que celle-ci était formulée comme suit :

« 1. La présente est annexée au formulaire de demande de visa rempli, signé et muni de deux photos d'identité récentes et ressemblantes. (Pièce 1)

2. Madame P. A. (...) dispose d'un passeport dont la validité se prolonge de plusieurs mois à compter de l'introduction de la présente demande.
(Pièce 2) Dès lors, s'il y est répondu dans le délai annoncé sur le site du SPF Affaires étrangères, cette condition ne devrait pas poser problème.

3. Madame P. A. (...) l'intention de se rendre en Belgique afin de garder son neveu pendant que la mère et le père travaillent.
La famille de Madame P. A. (...) à savoir, sa sœur J. A. (...) et son beau-frère S. O. (...), accueillera Madame P. A. (...) pendant toute la durée de son séjour, (pièce 1, 3, 4, 5)
J'annexe à la présente la « lettre d'invitation » (pièce 3) rédigée par Monsieur S. O. (...) et Madame J. A. (...) (pièce 4, 5) ainsi que les documents médicaux relatifs à I. O. (...) attestant de sa condition médicale et de l'impossibilité de fréquenter la crèche, nécessitant la présence de la demanderesse sur le territoire belge. (Pièce 8-9)

4. Concernant les moyens financiers dont disposera ma cliente en Belgique, vous trouverez, en annexe de la présente, l'engagement de prise en charge souscrit par Monsieur S. O. (...), le beau-frère de P. A. (...) au nom de son ménage, (pièce 12)
Monsieur S. O. (...) (pièce 4) vit avec sa compagne et leur fils, I. (...) (pièce 7).
Ils sont en mesure de subvenir aux besoins de Madame P. A. (...) pendant son séjour.
Ainsi, Monsieur S. O. (...) gagne en moyenne 910 € par mois (pièce 13) ainsi qu'un complément de chômage d'une moyenne de 467€ par mois (pièce 14) Son épouse, J. A. (...) dispose d'une indemnisation de la mutuelle à raison de 1462.24€ par mois, (pièce 15). En outre, lorsqu'elle travaillait, ce qui sera à nouveau le cas à partir du 1/7/2015, elle gagnait en moyenne 1620€ par mois comme en atteste sa fiche AER exercice 2014 (pièce 16).
L'Office des Etrangers fixe les revenus minimum à 1000€ pour le garant augmenté de 150€ par personne à charge et de 200€ pour la personne qui sollicite le visa. Lorsqu'il s'agit d'une visite familiale au 1er ou 2e degré, ces montants sont respectivement diminués à 800€/150€ et 150€.
Etant donné que la présente demande est un mélange des deux possibilités, la demanderesse vous démontre qu'elle remplit les conditions des seuils les plus élevés.
En l'espèce, les revenus du ménage de Monsieur S. O. (...) s'élèvent à environ 2770 € dont il faut retirer 1000€ pour le garant, 300 € pour les personnes à charge et 200€ pour la prise en charge de Madame P. A. (...). En soustrayant, ces montants des revenus du ménage, il reste un solde de 1270€. Les revenus du ménage se situent donc au-dessus du minimum requis. .
Monsieur S. O. (...) est le beau-frère de Madame P. A. (...). Il existe un lien familial ténu entre le garant et la personne qui sollicite le visa.

5. Madame P. A. (...) a un fils âgé d'un an (pièce 17) et son époux (pièce 18-19) qui vivent au Nigeria et a donc l'intention de retourner dans son pays d'origine, une fois que son neveu pourra retourner à la crèche, (pièce 8)
Son époux est musicien, (pièce
Ses sœurs et sa mère vivent également au Nigeria.
Elle a également monté une petite affaire au Nigeria et est coiffeuse à la maison. Toutefois le système ne fonctionnant pas comme en Belgique, elle ne dispose d'aucune preuve officielle quant à ce.
En tout état de cause, ces liens familiaux attestent de son intention de retourner dans son pays d'origine afin d'y retrouver son enfant en bas âge et son époux.
C'est la mère de la demanderesse, Madame R. A. (...) qui va prendre en charge son fils, M. (...) pendant son absence, (pièce 20)
Le fait qu'elle sollicite un visa à entrées multiples en est un autre signe. Parée à retourner dans son pays d'origine en cas de souci familial.
Tous les éléments repris dans la présente demande sont, non seulement, de nature à établir que la demanderesse bénéficiera de moyens de subsistance suffisants pendant la durée de son voyage mais, également, de nature à démontrer qu'elle a l'intention de retourner dans son pays d'origine à l'expiration de son visa et que son centre d'intérêts se trouve dans son pays d'origine.

6. Madame P. A. (...) est titulaire d'une assurance-voyage valable pour l'ensemble du territoire Schengen, personnelle, couvrant les frais de rapatriement pour raison médicale et soins médicaux urgents (pièce 21).

7. Madame A. (...) souhaite un visa court séjour de 90 jours à entrées multiples afin de pouvoir se rendre en Belgique.
La durée lui permettra de rester jusqu'à ce qu'I. A. (...) puisse aller à la crèche (pièce 8)

La modalité d'entrées multiples lui permettra le cas échéant de faire un aller-retour auprès de son fils, M. (...) en cas de soucis quelconques.

8. Madame P. A. (...) vous soumettra ses billets dès l'approbation de son visa. La preuve de l'achat d'un billet retour sera transmise à l'Office des Etrangers dès que Madame A. (...) aura obtenu une réponse positive à la présente demande de visa.

Madame P. A. (...) dispose d'un dossier complet pour la présente demande et remplit donc toutes les conditions mentionnées sur le site diplobel.be pour un visa touristique. »

Alors qu'il ressort de la décision entreprise que l'Office des Étrangers n'a pas répondu à cette requête informelle.

L'Office des Étrangers n'a pas - non plus - pris en compte les informations qui y figuraient.

L'autorité administrative est pourtant tenue de prendre en considération tous les éléments pertinents de la cause.

En l'espèce, la lettre accompagnatrice-à la demande faisait état d'informations claires quant au but et aux circonstances du voyage de la requérante.

*Elle y expliquait notamment les raisons pour lesquelles elle avait introduit une demande de visa. La partie requérante y justifie la demande d'un visa à entrées multiples^*

Toutes ces informations n'ont pas été prises en compte par la partie adverse lors de la prise de décision de refus de visa.

A fortiori l'Office des Étrangers aurait dû prendre en compte la requête informelle de la partie requérante.

A la lecture de la décision attaquée, il y a lieu d'établir que tel n'a pas été le cas. Cette décision viole donc manifestement l'obligation de motivation formelle des actes administratifs.

Dès lors, la décision attaquée viole manifestement les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; Que dès lors le moyen doit être considéré comme fondé.

3.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum voor kort verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 de Visumcode.

Wat betreft de motivering in feite, is de bestreden beslissing gesteund op drie weigeringsmotieven.

Ten eerste wordt gesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen. Hierbij wordt opgemerkt dat de voorgelegde tenlasteneming ontvankelijk is doch geweigerd wordt, omdat de garant als onvoldoende solvabel wordt beschouwd. Eveneens stelt de gemachtigde vast dat de verzoekende partij geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf heeft bijgebracht. Dit vormt het eerste weigeringsmotief.

Ten tweede wordt gesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten. Dit vormt het tweede weigeringsmotief.

Ten derde oordeelt de gemachtigde dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kon worden vastgesteld. Daarbij concretiseert de gemachtigde dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf kon worden vastgesteld aangezien verzoekende partij niet kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit, zij onvoldoende aantoon vasten banden te hebben met

het land van herkomst, zij jong is en zij voor de eerste keer binnen het Schengengebied reist. Dit vormt het derde weigeringsmotief.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond.

Haar argumenten tegen de verschillende weigeringsmotieven komen neer op het uiten van inhoudelijke kritiek tegen de concrete motieven in de bestreden beslissing. Deze kritiek dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheids- of het voorzichtigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.11. De schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 15, 24 en 32 van de Visumcode.

3.12. Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Artikel 15 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Aanvragers van een eenvormig visum voor één of twee binnenkomsten dienen aan te tonen dat zij in het bezit zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering ter dekking van eventuele uitgaven voor repatriëring om medische redenen, dringende medische zorg en/of spoedbehandeling in een ziekenhuis of wegens overlijden tijdens hun verblijf op het grondgebied van de lidstaten.

2. Aanvragers die een eenvormig visum voor meer dan twee binnenkomsten (“meerdere binnenkomsten”) aanvragen, dienen aan te tonen dat zij in het bezit zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering voor de duur van hun eerste voorgenomen bezoek.

Daarnaast ondertekenen dergelijke aanvragers de in het aanvraagformulier opgenomen verklaring waarmee zij bevestigen dat het hun bekend is dat zij bij een volgend verblijf een medische reisverzekering dienen te hebben afgesloten.

3. De verzekering dient geldig te zijn op het gehele grondgebied van de lidstaten en bestrijkt de gehele duur van het voorgenomen verblijf of de doorreis van de betrokkene. De minimumdekking bedraagt 30 000 EUR.

Ten aanzien van een visum met territoriaal beperkte geldigheid voor het grondgebied van meer dan één lidstaat is de dekking ten minste in de betrokken lidstaten geldig.

4. Aanvragers dienen in beginsel een verzekering in hun land van verblijf af te sluiten. Indien dit niet mogelijk is, dan sluiten zij een verzekering in een ander land af.

Indien iemand anders een verzekering op naam van de aanvrager afsluit, zijn de voorwaarden van lid 3 van toepassing.

5. Om vast te stellen of een verzekering toereikend is, gaan de consulaten na of aanspraken jegens de verzekeringsmaatschappij in een lidstaat kunnen worden verhaald.

6. Aan de verzekeringsplicht kan geacht worden te zijn voldaan indien wordt vastgesteld dat gelet op het beroep van de aanvrager een toereikende verzekering kan worden verondersteld.

De ontheffing voor het leveren van een bewijs van medische reisverzekering kan betrekking hebben op bijzondere beroepsgroepen, zoals zeevarenden, die in verband met hun beroepsbezigheden reeds zijn gedekt door een medische reisverzekering.

7. Houders van diplomatieke paspoorten zijn vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een medische reisverzekering.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 van de Visumcode hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overtollig moeten worden beschouwd.

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 60-63).

3.13. Verzoekende partij uit in haar verzoekschrift onder meer kritiek op de tweede weigeringsgrond in de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat niet is aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten.

In casu heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering werd afgesloten. Het uitgangspunt van verzoekende partij is dat zij een medische reisverzekering bij AXA heeft afgesloten en dat wel degelijk is voldaan aan de in artikel 32, lid 1, a), VII van de Visumcode vermelde voorwaarde. Verzoekende partij verwijst naar artikel 15.2 van de Visumcode. Uit deze bepaling leidt zij af dat, wanneer een visum voor meerdere binnenkomsten wordt aangevraagd, de medische reisverzekering niet de volledige duur van het verblijf dient te dekken. Verzoekende partij is dan ook de mening toegedaan dat zij, in tegenstelling tot wat de gemachtigde heeft vastgesteld, een toereikende en geldige medische reisverzekering heeft voorgelegd.

3.14. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot de afgifte van een visum voor kort verblijf inderdaad een bewijs van het afsluiten van een medische

reisverzekering heeft voorgelegd, opgesteld door "AXA assistance" op 14 april 2015. In dit document wordt aangegeven dat deze medische reisverzekering geldig is van 16 mei 2015 tot 13 augustus 2015. Dit gegeven wordt op zich niet betwist in het verzoekschrift. De Raad stelt verder vast dat uit het aanvraagformulier van het Schengenvisum, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, blijkt dat een visum wordt aangevraagd voor meerdere binnenkomsten, voor de maximale verblijfsduur van 90 dagen. Bij de voorziene datum van aankomst in de Schengenzone wordt vermeld: "25/6/2015". Bij de voorziene uitreisdatum uit de Schengenzone wordt vermeld: "25/8/2015". Dit gegeven wordt op zich evenmin betwist in het verzoekschrift.

De Raad merkt op dat het verzoekende partij, conform artikel 15 van de Visumcode toekwam om het volgende bewijs voor te leggen:

- "1. Aanvragers van een eenvormig visum voor één of twee binnenkomsten dienen aan te tonen dat zij in het bezit zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering ter dekking van eventuele uitgaven voor repatriëring om medische redenen, dringende medische zorg en/of spoedbehandeling in een ziekenhuis of wegens overlijden tijdens hun verblijf op het grondgebied van de lidstaten.*
- 2. Aanvragers die een eenvormig visum voor meer dan twee binnenkomsten ("meerdere binnenkomsten") aanvragen, dienen aan te tonen dat zij in het bezit zijn van een toereikende en geldige medische reisverzekering voor de duur van hun eerste voorgenomen bezoek. Daarnaast ondertekenen dergelijke aanvragers de in het aanvraagformulier opgenomen verklaring waarmee zij bevestigen dat het hun bekend is dat zij bij een volgend verblijf een medische reisverzekering dienen te hebben afgesloten.*
- 3. De verzekering dient geldig te zijn op het gehele grondgebied van de lidstaten en bestrijkt de gehele duur van het voorgenomen verblijf (eigen onderlijning) of de doorreis van de betrokkene. De minimumdekking bedraagt 30 000 EUR"*

Zoals gesteld, heeft verzoekende partij in haar aanvraagformulier duidelijk aangegeven op 25 juni 2015 aan te komen op het Schengengrondgebied en op 25 augustus 2015 het Schengengrondgebied te verlaten, terwijl de voorgelegde medische reisverzekering geldig is van 16 mei 2015 tot 13 augustus 2015. De Raad benadrukt dat uit artikel 15.2 en 15.3 van de Visumcode volgt dat de geldigheid van de medische reisverzekering de gehele duur van het voorgenomen verblijf dient te bestrijken, of minstens de duur van het eerste voorgenomen bezoek indien een visum voor meerdere binnenkomsten werd gevraagd. Uit het voorgelegde reisverzekeringsdocument blijkt echter dat de verzekeringsperiode eindigt 12 dagen voor het voorziene vertrek uit de Schengenzone. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij niet is verzekerd voor de in artikel 15 van de Visumcode vermelde risico's voor de duur van haar eerste voorgenomen verblijf op het Schengengrondgebied.

Het komt de Raad, gelet op deze vaststelling, dan ook niet manifest onjuist of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde in zijn beslissing tot de vaststelling is gekomen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde met bepaalde gegevens dienaangaande in het dossier geen rekening zou hebben gehouden.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat het de gemachtigde, in het licht van de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht, toekwam om de geldigheidsduur van het visum voor kort verblijf te koppelen aan de verzekeringsperiode, merkt de Raad op dat het niet aan de gemachtigde is om de geldigheidsduur van het gevraagde visum te moduleren of aan te passen naargelang de verzekeringsperiode. Wederom merkt de Raad op dat het de verzoekende partij conform artikel 15 van de Visumcode toekwam om aan te tonen dat zij in het bezit is van een toereikende en geldige medische reisverzekering ter dekking van de in voormeld artikel bepaalde kosten voor de duur van het (eerste) voorgenomen verblijf. Het niet in bezit zijn van zulke reisverzekering is een uitdrukkelijke weigeringsgrond, voorzien in artikel 32 van de Visumcode.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar betoog dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door de afgifte van een visum voor kort verblijf te weigeren in het licht van de ontoereikende geldigheidsperiode van de voorgelegde reisverzekering. Betreffende de bemerking dat de gemachtigde eveneens een visum voor één enkele binnenkomst had kunnen afleveren, dient nogmaals te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de geldigheidsperiode van de voorgelegde medische reisverzekering niet de gehele duur van het (eerste) voorgenomen verblijf dekt, zoals vereist door de artikelen 15.2. en 15.3 van de Visumcode.

3.15. In het licht van de hierboven besproken vaststellingen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat het kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig is dat de gemachtigde besluit dat het visum voor kort verblijf niet kan worden toegekend (onder meer) omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er een toereikende en geldige medische verzekering is afgesloten.

De Raad stelt vast dat het eerste weigeringsmotief in rechte en in feite aldus gehandhaafd blijft.

De verzoekende partij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat het hierboven besproken tweede weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat dit op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de artikelen 15 en 32 van de Visumcode wordt aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aangetoond dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

3.16. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht, in samenlezing met de artikelen 24, §2 en 32 van de Visumcode, omdat de bestreden beslissing niet antwoordt op de vraag tot de afgifte van een visum kort verblijf voor meerdere binnenkomsten, merkt de Raad nogmaals op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 32 van de Visumcode, zoals aangegeven in punt 3.10. De Raad wijst erop dat een visumaanvraag voor kort verblijf wordt geweigerd in de gevallen opgesomd in artikel 32 van de Visumcode, en dit ongeacht of een aanvraag werd ingediend voor één of meerdere binnenkomsten. De verzoekende partij maakt dan ook geen schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht in samenlezing met de artikelen 24, §2 en 32 van de Visumcode.

3.17. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat het voldaan zijn aan één van de in de Visumcode opgesomde weigeringsgronden volstaat om het gevraagde visum te weigeren. Aangezien het tweede weigeringsmotief overeind blijft, moeten de overige weigeringsmotieven, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, als overtollig worden aangemerkt, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Het tweede en het derde middel, in zoverre ontvankelijk, zijn ongegrond.

3.18. In een vierde middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel audi alteram partem en het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, indien nodig in samenlezing met de bepalingen van de Visumcode.

Het vierde middel gaat als volgt:

“Le Code des visas est une réglementation européenne, règlement n° 810/2009 du 13/7/2009 établissant un code communautaire des visas.

Le principe « audi alteram partem » est un principe général de droit qui relève des principes de bonne administration. L'obligation d'audition s'est imposée dans la préparation de mesures administratives.

Le principe général du droit de l'Union Européenne, du droit d'être entendu trouve son fondement dans le principe général du respect des droits de la défense et s'applique lorsqu'un Etat adopte une mesure d'éloignement, selon la jurisprudence récente de la CJUE.5

L'adoption d'une décision de refus de visa est une mise en œuvre du code communautaire des visas, le principe général du droit de l'Union trouve donc à s'appliquer à l'espèce.

L'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose que:

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

La Cour européenne des droits de l'homme a jugé que l'effectivité du recours exigé par l'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales suppose qu'il puisse « empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles (...). En conséquence, l'article 13 s'oppose à ce que pareilles mesures

soient exécutées avant même l'issue de l'examen par les autorités nationales de leur compatibilité avec la Convention »

La Cour a également insisté sur le fait que les dispositions de la Convention sont de l'ordre de la garantie de sorte qu'un traitement trop aléatoire d'un recours ne satisfait pas aux exigences de l'article 131.

Dans l'affaire M.S.S.8, la Cour Européenne des Droits de fait les constatations suivantes :

«388. [...]selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. Le contraire reviendrait en effet à reconnaître aux Etats la faculté de procéder à l'éloignement de l'intéressé sans avoir procédé à un examen aussi rigoureux que possible des griefs tirés de l'article 3.» (...).

Dans cette même affaire la Cour laisse valoir que :

« 293. Enfin, compte tenu de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un-recours au sens de l'article 13 demande impérativement un contrôle attentif par une autorité nationale (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH2005III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari, précité, § 50) ainsi qu'une célérité particulière (Bati et autres c. Turquie, nos 33097/96 et 57834/00, § 136, CEDH 2004 IV, extraits); il requiert également que les intéressés disposent d'un recours de-plein droit suspensif (Conka c. Belgique, no 51564/99, §§ 81-83, CEDH20021 ; Gebremedhin [Gaberamadhin], précité, § 66). »

De la même manière, le requérant renvoie à la jurisprudence concernant l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés-fondamentales concernant l'invocation d'éléments nouveaux.⁹

L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité-publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par/la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être

6 CEDH, arrêt CONKA c. Belgique, Req. n°51564/99, § 79

7 CEDH, arrêt Iatridis c. Grèce, n° 31107/96 ; CEDH, arrêt CONKA c. Belgique, Req. n°51564/99, §83

8 CEDH, arrêt M.S.S. c. Belgique et Grèce, 21.01.2011, n° 30696/09

9 CEDH, arrêt Maslov c. Autriche, 23.06.2008, n° 1638/03, §93 : « la Cour souligne qu'elle a pour tâche d'apprécier la compatibilité avec la Convention de l'expulsion effective du requérant, et non celle de l'arrêté définitif d'expulsion. Il semblerait que ce soit là aussi, mutatis mutandis, la démarche adoptée par la Cour de justice des Communautés européennes qui, dans son arrêt Orfanopoulos et Oliveri, a dit que l'article 3 de la Directive 64/221 s'oppose à une pratique nationale voulant que, pour vérifier la légalité de l'expulsion d'un ressortissant d'un autre Etat membre, les juridictions nationales ne prennent pas en considération des éléments de fait intervenus après la dernière décision des autorités compétentes (paragraphe 43 ci-dessus). Par conséquent, dans de telles affaires, il incombe à l'Etat d'organiser son système de manière à pouvoir tenir compte de faits nouveaux

95. Partant, la Cour tiendra compte de la conduite du requérant depuis le moment où il a commis sa dernière infraction, en janvier 2000, jusqu'à son expulsion effective, en décembre 2003.»

économique du pays, à-la défense de l'ordre et à la prévention des infraction pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et familiale, le tribunal doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris¹⁰.

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ».

Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En l'absence d'une définition légale de la via familiale, la Cour européenne des droits de l'homme énonce, dans sa jurisprudence, que ce sont les liens familiaux de facto qui seront examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme¹¹

La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

La vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

Ledit article 8 garantit la protection du développement, sans ingérence extérieure, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables.

La vie privée peut être définie comme le cadre habituel d'existence de tout individu.

Quant à l'atteinte à la vie privée ou familiale, la Cour Européenne des Droits de l'Homme distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal.

Dans la seconde hypothèse, comme c'est le cas en l'espèce, la Cour Européenne des Droits de l'Homme considère qu'il n'y a pas lieu de procéder à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Dans ce cas, la Cour européenne des droits de l'homme considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée ou familiale¹⁴.

Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH¹⁵.

Il faut tenir compte, d'une part, du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique¹⁶ et, d'autre part, du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980.

Il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

En outre, il y a lieu de tenir compte des éléments attestant d'une vie familiale et des éléments justifiant la disproportion de l'atteinte jusqu'à l'éloignement effectif de l'intéressé ;

Dans l'arrêt Maslov, la Cour Européenne des Droits de l'Homme laisse valoir que :

« 93. A cet égard, la Cour souligne qu'elle a pour tâche d'apprécier la compatibilité avec la Convention de l'expulsion effective du requérant, et non celle de l'arrêté définitif d'expulsion. Il semblerait que ce soit là aussi, mutatis mutandis, la démarche adoptée par la Cour de justice des Communautés européennes qui, dans son arrêt Orfanopoulos et Oliveri, a dit que l'article 3 de la Directive 64/221 s'oppose à une pratique nationale voulant que, pour vérifier la légalité de l'expulsion d'un ressortissant d'un autre Etat membre, les juridictions nationales ne prennent pas en considération des éléments de fait intervenus après la dernière décision des autorités compétentes (paragraphe 43 ci-dessus). Par conséquent dans de telles affaires, il incombe à l'Etat d'organiser son système de manière à pouvoir tenir compte de faits nouveaux

95. Partant, la Cour tiendra compte de la conduite du requérant depuis le moment où il a commis sa dernière infraction, en janvier 2000, jusqu'à son expulsion effective, en décembre 2003. »¹⁸

La théorie du retrait des actes administratifs est d'ordre public.

2. Application en l'espèce

a) Premier considérant

Premièrement, il faut établir l'existence d'une vie privée et familiale en Belgique.

La requérante a une sœur établie en Belgique, [J.A.], dont l'enfant né prématurément souffre de troubles respiratoires et nécessite un monitoring constant. Il ne peut pas aller à la crèche.

La sœur de la requérante est dépendante matériellement et financièrement de cette dernière, ne pouvant retourner travailler sans une assistance à domicile. Une relation de dépendance existe entre les deux sœurs.

Même si cette relation familiale n'entre pas, de prime abord, dans le noyau dur de la vie familiale, il nous faut vous rappeler que conformément la jurisprudence de la Cour Européenne des droits de l'homme, que l'existence d'une vie familiale est une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits.¹⁹

En effet, dans l'affaire Trabelsi contre Allemagne²⁰ la Cour Européenne des Droits de l'Homme a dit pour droit que :

« le requérant, célibataire et sans enfants, avait 21 ans au moment de l'imposition de l'interdiction de séjour, et plus de 22 ans lorsque la mesure est devenue définitive, mais vivait encore avec ses parents. Elle rappelle qu'elle a admis dans un certain nombre d'affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une vie familiale. Par ailleurs, la question de l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 doit s'apprécier à la lumière de la situation à l'époque où la mesure d'interdiction de séjour est devenue définitive (Maslov précité, § 61), c'est-à-dire en l'espèce le

30 juin 2005, jour où la cour d'appel administrative a rendu sa décision (*Kaya c. Allemagne*, no 31753/02, § 57,

28 juin 2007, et *Chair et J.B. précité*, § 60).»

Ainsi une personne majeure est réputée faire partie de la cellule familiale si l'on peut démontrer qu'elle dépend affectivement et financièrement de ses proches/parents.

C'est le cas de la requérante.

La requérante entre donc dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Deuxièmement, il convient de vérifier si la mesure attaquée constitue une atteinte à la vie privée et familiale du requérant au regard de l'obligation positive de procéder à une mise en balance des intérêts en présence.

Tout d'abord, force est de constater que la partie défenderesse n'analyse pas la vie privée et familiale du requérant et n'effectue pas de mise en balance des intérêts en présence.

Ce seul constat suffit à établir que la partie défenderesse n'a pas respecté les obligations qui lui incombent en vertu de l'article 8 de la CEDH.

Ensuite, si le contrôle de proportionnalité devait être effectué dans le cadre de la présente procédure, il convient de noter que :

la requérante ne présente pas un danger pour l'ordre public

la requérante ne présente pas une charge financière étant donné que pendant la durée de son séjour elle serait à charge de sa sœur et dépendrait financièrement de celle-ci. la requérante ne constitue pas un risque pour la santé publique l'intérêt supérieur d'Isaac qui nécessite un monitoring constant

le risque pour la sœur de la requérante de perdre son travail - pour l'instant elle a réussi à négocier avec son employeur de recommencer à travailler par son congé annuel, en espérant que la situation de séjour de sa sœur puisse être réglée entre-temps.

En l'espèce, sauf le contrôle de l'immigration la partie adverse ne peut ni invoquer le fait que le requérant représente un danger pour l'ordre public, ni une charge économique pour la Belgique, ni un danger pour la santé publique.

Ainsi, si l'on effectue la balance entre l'intérêt de l'Etat (contrôler l'immigration) et l'intérêt de la requérante et de sa famille (intérêt supérieur d'Isaac, aide matérielle à sa famille, ...), celle-ci penche manifestement en la faveur de ce dernier.

La partie adverse avait l'obligation de maintenir ou de développer la vie privée et familiale de la requérante.

En conséquence, il y a violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

b) Deuxième considérant

La jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme précise, dans un arrêt du 3 octobre 2014, que :

« 109. Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur

(*Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas*, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005 ; *mutatis mutandis*, *Popov c. France*, nos 39472/07 et 39474/07. §§ 139-140, 19 janvier 2012 ; *Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, etc. *Lettonie* [GCJ, no 27853/09. § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que *Vidée* selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (*Neulinger et Shuruk*, précité, § 135, et *X c. Lettonie*7 précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement de leur père ou mère ressortissants d'un pays tiers.

Lorsque l'intérêt d'un enfant est concerné - comme c'est le cas en l'espèce - il revient à la partie adverse de prendre en compte cet intérêt supérieur de l'enfant afin de le faire primer.

Il ressort également de la décision attaquée que l'intérêt supérieur de l'enfant n'a nullement été pris en considération.

La jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme, souligne que « l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent »22

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait primer l'intérêt supérieur de l'enfant concerné et a violé l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

c) Troisième considérant

Comme vu supra, le principe « *audi alteram partem* » est un principe général de droit qui relève des principes de bonne administration. L'obligation d'audition s'est imposée dans la préparation de mesures administratives. En outre, le principe général du droit de l'Union Européenne, du droit d'être entendu

trouve son fondement dans le principe général du respect des droits de la défense et s'applique lorsqu'un Etat adopte une mesure d'éloignement, selon la jurisprudence récente de la CJUE. L'adoption d'une décision de refus de visa est une mise en œuvre du code communautaire des visas, le principe général du droit de l'Union trouve donc à s'appliquer à l'espèce. Or, en l'espèce, la partie requérante n'a pas été entendue avant que la décision attaquée ne soit prise à son encontre."

3.19. Wat betreft de aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan vooreerst opnieuw worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 3.10 met betrekking tot het tweede en het derde middel.

3.20. De Raad bemerkt dat verzoekende partij zich in het kader van huidig beroep niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling heeft betrekking op verwijderingsbeslissingen. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering zo als "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*". Thans ligt een beslissing voor tot weigering van afgifte van een visum voor kort verblijf. Dit onderdeel van het middel kan dan ook niet worden weerhouden.

3.21. De verzoekende partij verwijt de gemachtigde geen belangenafweging te hebben verricht in functie van haar privé- en gezinsleven. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat, wanneer men de belangen van de staat afweegt tegen haar belangen, het duidelijk is dat op verwerende partij de positieve verplichting rust om het recht op haar privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, hetgeen betekent dat het visum voor kort verblijf diende te worden toegekend. Verzoekende partij benadrukt verder nog dat de gemachtigde bij zijn beoordeling het hoger belang van het kind, in casu het minderjarige neefje van verzoekende partij, diende te laten primeren, quod non in casu. De verzoekende partij voert hierbij concreet aan dat zij geen gevaar betekent voor de openbare orde, dat zij geen financiële last is voor de Belgische staat, gelet op het feit dat zij tijdens haar verblijf in België ten laste zal zijn van haar zus en dat zij geen gevaar betekent voor de volksgezondheid. Verder vestigt zij de aandacht op het hoger belang van haar minderjarige neef, die prematuur werd geboren en daarom constante zorg nodig heeft en op het feit dat haar zus haar werk dreigt te verliezen indien zij geen opvang vindt voor haar zoon. Deze belangen wegen volgens verzoekende partij op tegen de belangen van de staat, die erin bestaan de "*immigratie te controleren*".

3.22. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.23. Raad stelt vast dat heel het betoog omtrent artikel 8 van het EVRM is geënt op een tijdelijke zorg voor een kind dat prematuur werd geboren op 17 juni 2014.

Daar de bestreden beslissing dateert van 17 juni 2015, wordt verzoekende partij ter terechtzitting van 24 februari 2017 gevraagd of zij nog een belang kan doen gelden bij dit betoog gelet op de vaststelling dat het kind van haar zus actueel niet meer prematuur is.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een medisch getuigschrift neer waaruit blijkt dat haar zus opnieuw zwanger is en dat er opnieuw een risico is op een te vroege geboorte, zodat de situatie zich op exact dezelfde wijze dreigt te herhalen.

Met de verwijzing naar de nieuwe zwangerschap van haar zus, doet verzoekster niet blijken dat haar zus en het kind, dat prematuur werd geboren op 17 juni 2014, nog nood hebben aan tijdelijke zorgen. De Raad ziet dan ook niet in welk belang de verzoekende partij nog heeft bij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en haar kritiek op de bestreden beslissing nu een eventuele nietigverklaring haar op dit punt geen voordeel oplevert. De kritiek van verzoekende partij, zoals ontwikkeld in dit middel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, is niet dienstig bij gebrek aan actueel belang.

Verder merkt de Raad op dat de verwijzing naar een nieuwe mogelijke premature geboorte louter hypothetisch is.

Het staat verzoekende partij vrij om, indien haar zus inderdaad opnieuw van een prematuur kind bevalt, een nieuwe visumaanvraag in te dienen.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekende partij in dit geval niet nuttig naar het arrest Maslov kan verwijzen daar, zoals zij zelf aangeeft, dit arrest enkel betrekking heeft op situaties van daadwerkelijke verwijdering, quod non in casu.

3.24. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verduidelijkt op welke concrete wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.25. Verzoekende partij meent tevens dat het beginsel "*audi alteram partem*" en het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht werden geschonden aangezien zij niet werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad duidt erop dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34).

In casu heeft verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf haar standpunt kunnen uiteenzetten en heeft zij de mogelijkheid gekregen om haar aanvraag met de wettelijk vereiste elementen en bewijsstukken te staven. Haar werd aldus de kans geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde visum op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekende partij kon haar hoorrecht nuttig uitoefenen en alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar visumaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Het kwam toe aan verzoekende partij, als aanvrager van een visum kort verblijf, om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de in de Visumcode vermelde voorwaarden. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van haar hoorrecht en dat zij in het kader van haar visumaanvraag verschillende stukken heeft voorgelegd teneinde aan te tonen dat zij voldoet aan de in de Visumcode opgesomde voorwaarden. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde onder meer rekening heeft gehouden met het voorgelegde medische reisverzekering, doch heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over een afdoende en geldige medische reisverzekering.

Bovendien merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar het beginsel "*audi alteram partem*" en het hoorrecht als

algemeen beginsel van Unierecht en de kritiek dat zij vooraleer de bestreden beslissing werd genomen diende te worden gehoord, zonder echter te concretiseren welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de aanvraag van een visum voor kort verblijf. Haar betoog kan hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.26. In het vierde middel wordt eveneens de schending aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zoals reeds werd aangegeven, legt dit beginsel de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is derhalve eveneens ongegrond.

3.27. Het vierde middel is ongegrond.

3.28. De verzoekende partij heeft geen middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES